

A close-up photograph of a person's face, heavily covered in a thick layer of purple and yellow pigments. The pigments are applied in a way that obscures the natural skin tone, creating a textured, almost abstract appearance. The person's eyes are closed, and their lips are slightly parted. The overall effect is one of intense, vibrant color and texture.

EEN ANTROPOLOGISCHE
KIJK OP 'NORMAAL'

DANIELLE
BRAUN

DA'S GEEK

Boom

VOLLEDIG HERZIENE EDITIE

Da's gek. Of toch niet?
Radicale nuance.
Radicaal anders kijken.
Radicaal meer zien.
Radicaal realistisch.
Radicaal patronen veranderen.

Voorwoord - Joris Luyendijk [17](#)

INLEIDING [19](#)

Wat is gek, wat is normaal? [19](#)

We bouwen gekmakende tribes [20](#)

De blik van de antropoloog [22](#)

Radicale nuance [24](#)

Gek is een contextprobleem [25](#)

Gefascineerd door gekte [26](#)

Anders kijken, meer zien [30](#)

Da's gek ... een nieuw oud boek [31](#)

GEK

IN DE WERELD

Ga mee op reis [33](#)

'Kunt u mij een prik geven?' [35](#)

Facekini - Bikini - Burkini [39](#)

Voodoo is helemaal zo gek nog niet [43](#)

Dromen en trippen [49](#)

Met het einde voor ogen [55](#)

GEK

TUSSEN MENSEN

Elkaar ver-dragen [61](#)

Ik schenk je vertrouwen [63](#)

Mag ik je aanraken? [69](#)

De wetten van vriendschap [74](#)

Tijd stelen [80](#)

Handige huwelijken [86](#)

GEK

IN ORGANISATIES

Werken jullie nog bezielde? [93](#)

De klap van onze ratrace [95](#)

Ontzielde organisaties [100](#)

Bezielde organisaties: 'Ik zie jou' [107](#)

Roze olifanten vangen [112](#)

Ruzie in de tent [119](#)

GEK

IS GEWELDIG

Only the crazy ones ... [159](#)

Paradijsvogels - Hé Harry! [161](#)

De maffe brandweerman [167](#)

Only the crazy ones ... [170](#)

Hangen in het ondertussen [175](#)

Hé, hoe is het om jou te zijn? [181](#)

GEK

IN DE ZORG

Doe jij normaal of ik? [125](#)

De kleren van mevrouw De Jager [127](#)

Weird, Wild, Worried. Gek van de DSM [131](#)

Ik zie jou! Ook in virtuele zorg [136](#)

Psychotisch? Go abroad! [143](#)

Moet thuiszorg altijd thuis? [150](#)

Nawoord [187](#)

Bronnen en inspiratie [189](#)

UIT DE ANTROPOLOGISCHE GEREEDSCHAPSKIST

Absolutisme - relativisme: de breinstretch 41
Banaliteit van het kwaad 105
Boundary crossing 141
Cultuur draag je over 98
Cultuur ordent chaos 37
Denken in rollen en meervoudige stemmen 47
Drie manieren van categoriseren 134
Emic en etic perspectief 111
Fusie is net een huwelijk 89
Gek is een contextprobeer 149
Homo significance: betekenis geven aan tegenslag 58
Liminale ruimtes 179
Matter out of space 173
Meervoudig gebruik van identiteiten 186
Meervoudig partijdig 169
Mensbeelden: er is meer dan de homo economicus 53
Nut van een taboe 72
Rankingsbingo 129
Reciprociteit: de kunst van wederkerigheid 67
Roze olifant in de kamer 117
Tijd: lineair - circulair 84
Verwantschapssystemen 78
Weerstand is bullshit 165
Wees jezelf en Pas je aan 123
Zorg en zingeving 155

JORIS LUYENDIJK

Wat ze je niet vertellen, wanneer je zoals ik antropologie gaat studeren, is dat je de rest van je leven een weirdo bent. Door je als buitenstaander een langere periode wérkelijk te verdiepen en vooral te verplaatsen in een andere gemeenschap of samenleving, ben je na afloop namelijk een buitenstaander geworden in je eigen gemeenschap of samenleving. Dat is lang niet altijd handig of makkelijk, en als buitenstaanders dan ook nog ‘antropologie’ en ‘antroposofie’ door elkaar halen, is het soms moeilijk geen geweld te gebruiken.

Daarom herkennen antropologen elkaar zo makkelijk, zoals ook oorlogscorrespondenten of artsen in traumagebieden aan een enkele onderlinge blik een vakgenoot herkennen. Niet zozeer een *secret handshake*, maar eerder een *secret head shake*.

Als antropoloog leer je jezelf deprogrammeren door je eigen vanzelfsprekendheden en aannames over wat normaal is fundamenteel tegen het licht te houden en ter discussie te stellen. Dit maakt je voor altijd een ander mens en isoleert je van de mensen voor wie deze vanzelfsprekendheden nog steeds precies dat zijn: dingen die vanzelf spreken. ‘Zo gaat dat hier gewoon.’ ‘Waarom doe je zo moeilijk?’ En al snel: ‘Ben jij hier wel gelukkig?’

Toen ik doorkreeg hoe onherstelbaar anders ik had leren kijken naar de werkelijkheid, heb ik vrij snel gekozen voor het freelancerschap: ik accepteerde dat mijn manier van denken zo ondermijnd was voor groepsprocessen op de werkvloer, en tegelijk zo bedreigend voor degenen die zich de baas wanen op die werkvloer, dat werken in loondienst onwerkbaar werd.

Ik begon voor mezelf en je kan zonder overdrijving zeggen dat mijn boeken sindsdien een vast patroon volgen: ik wijs een veld aan, bijvoorbeeld Egyptische studenten in Cairo, of de Gazastrook, of een vierkante kilometer op het Binnenhof, of de bancaire sector in de City van Londen, of PVV-stemmers, en vervolgens plunder ik mijn gereedschapskist vol antropologische hamers, beitels en nijptangen om verborgen aannames en machtsverhoudingen bloot te leggen. In feite bestaat mijn hele oeuvre uit het toepassen van antropologie op gebieden waar antropologen meestal wegblijven. Dat deze boeken tot de best verkochte non-fictie van Nederland horen zou een aanwijzing kunnen zijn dat ook buiten de veranderkunde de antropologie een wereld te winnen heeft. Want binnen de veranderkunde gaat het inmiddels heel erg hard. Nog maar een paar jaar geleden werden antropologen weggelachen door andere disciplines – als deze disciplines überhaupt al wisten wat de studie inhield. Maar toen togen Danielle Braun en andere *corporate anthropologists* in binnen- en buitenland aan het werk. Zij wisten wel die verbinding te slaan tussen antropologische kijk- en analysemodellen aan de ene kant, en de weerbarstige praktijk waar die analyses moeten ‘landen’ aan de andere kant.

18

En wat een succes! Razendsnel begint zich ‘corporate antropologie’ te vestigen als een serieuze stroming binnen de veranderkunde – een woord trouwens waar ik nooit aan hoop te wennen. Steeds meer managers en leidinggevendenden hebben dankzij het verbindende werk van Danielle en anderen nu baat bij inzichten die mij als 21-jarige student na een omzwerving langs de Arabische wereld, de geschiedenis en de politicologie volledig van mijn sokken bliezen.

Voor lezers die al een achtergrond hebben in de klassieke antropologie kan dit boek een zeer interessante verbreding betekenen: zo pas je vertrouwde antropologische concepten dus toe op de werkvloer. En tot lezers voor wie de antropologie nog helemaal nieuw is, zeg ik: ‘Hartelijk welkom bij de club van de weirdo’s.’

Joris Luyendijk, antropoloog, journalist, auteur

Wat is gek, wat is normaal?

Een ring door je neus is voor veel mensen gekker dan eentje door je oor. Getrouwd zijn als man met drie vrouwen tegelijk is gek, maar drie hartsvriendinnen hebben als vrouw is heel gebruikelijk. Je eigen hond opeten is gek, maar je eigen varken niet. Op de Dam 'Allahu Akbar' roepen tijdens de dodenherdenking geeft problemen. Kannibalisme mag ook niet, al geeft iemand toestemming om een hapje van je te nemen. Maar als een priester in de kerk zegt dat hij het bloed van Jezus gaat drinken, vinden we dat heel gewoon. Als je jezelf in Nederland snijdt met een mes moet je naar de psychiater, maar als je op het jaarlijkse Thaise Vegetarian Festival in Phuket een zwaard door je wang boort, ben je juist heilig.

Hoe vaak heb je vandaag al een oordeel over iets gehad? Over iets wat je las in de krant? Over een nieuwe procedure op je werk? Over het kapsel van de buurvrouw? Over het nieuwe standbeeld in jouw stad? We oordelen de hele dag over gek en normaal.

20

Maar wat is dan precies gek en wat is normaal? Wie bepaalt dat eigenlijk, en hoe? Mensen zijn tribale wezens. We leven in groepen en daarbinnen meestal bij voorkeur in paren of gezinsverband. Om de groep veilig te houden en te kunnen overleven, spreken we onderling omgangsvormen af. Eigenlijk ontstaan die in de loop van de tijd. Die afspraken, normen en waarden noemen we cultuur. En cultuur bepaalt wat je gek vindt en wat niet. Als jouw wieg ergens anders had gestaan, had je waarschijnlijk van andere dingen gezegd: 'Da's gek.' In dit boek ga ik je uitdagen te bepalen of gek wel echt gek is of best normaal. En andersom. Ik wil vertrouwd maken wat gek is, en gek maken wat vertrouwd is.

We bouwen gekmakende tribes

We creëren tribes met elkaar en daaruit ontstaat cultuur. Op ons werk ontstaan daardoor systemen en organisaties. Soms echter zijn deze ver afgedreven van wat mensen eigenlijk met elkaar willen. We leven het liefst in veilige tribes, waar we elkaar zien en onze eerste levensbehoeften kunnen vervullen. Waar we kunnen liefhebben en vertrouwen. Toch bouwen we in organisaties en in de samenleving soms ook rare, ontzielde tribes. Omdat we

onze systemen zo inrichten dat we procedures en papier belangrijker vinden dan menselijk contact, maken we bijvoorbeeld de zorg en het onderwijs afstandelijk en minder lief. Dan vergeten we wat wij als mensen zo nodig hebben. Elkaar echt zien en aan elkaar vragen wat de ander nodig heeft. Mensen zijn nu eenmaal niet allemaal hetzelfde en hebben ook niet hetzelfde nodig. Die bureaucratie en standaardisatie kunnen gekmakend zijn. Als je goed om je heen kijkt, zie je dat we op sommige plekken in de samenleving en in organisaties ver zijn afgedwaald van onze tribale, menselijke behoeften. En daarmee onthechten we misschien ook wel de samenleving; voelen we ons minder veilig, vervreemd van elkaar en onszelf en worden we eenzamer. Esther van Fenema heeft dat indringend beschreven in haar boek *Het verlaten individu*.

Van nadenken over wat gek is en normaal kun je een beetje in de war raken. Dan ga je alles ter discussie stellen wat je van tevoren gewoon voor waar aannam. Cultuurrelativisme noemen we dat. Dan leer je dat wat jij gek vindt, ook maar een idee is. Het helpt als je als het ware je camerastandpunt een beetje verder uitzoomt dan je gewend bent. Dan kijk je door nieuwe ogen naar jezelf en je omgeving. Als je dat steeds opnieuw doet en jezelf leert je oordeel uit te stellen, wordt gek opeens normaal en normaal gek. Je traint je verwonderde blik en je compassiespier als het ware. Dat vraagt om een beetje dissociëren. De blik van de

buitenstaander, de reiziger, de antropoloog. Een onwaarschijnlijk belangrijke vaardigheid voor leiders en begeleiders van verandering in organisaties. Dat is precies wat ik je met dit boek wil laten ervaren. Dat vanzelfsprekendheden minder vanzelfsprekend zijn. Wees dus gewaarschuwd. Ik neem je mee op reis in je eigen leven, in relaties met anderen, in de wereld, in organisaties en in de zorg – waar de zorgzaamheid soms zoek is. Ik hoop oprecht dat je als je dit boek hebt gelezen anders kijkt, vragen stelt, meer ziet. Uit je denkbubbel stapt. Minder oordeelt. En daardoor origineler en vrijer wordt, op je werk en thuis.

De blik van de antropoloog

Antropologie maakt vertrouwd wat vreemd is en vreemd wat vertrouwd is. Ik ben cultureel antropoloog. Antropologen gaan van oudsher naar verre vreemde volkeren om te leren hoe mensen samen leven, werken, geloven, ruziemaken en het bijleggen, kinderen opvoeden, tribes vormen.

Als je een historicus naar de wereld laat kijken, zal die je vertellen wat er in de afgelopen millennia is gebeurd. Kijkt een econoom naar de wereld, dan ziet die de financiële gezondheid van jouw huishouden of bedrijf. Een bedrijfskundige beoordeelt of logistieke processen al dan niet handig zijn ingericht. Een arts let op de (on)gezondheid van de wereldbewoners. Laat je een psycholoog naar mensen en de wereld kijken, dan zal die focussen op individuele overtuigingen van mensen en op hoe die systemisch op elkaar inwerken. De knop om aan te draaien als je iets wilt veranderen is dan het individu. Je zult dan bijvoorbeeld een goed gesprek met een medewerker voeren om op die manier zijn of haar ideeën te beïnvloeden. Je hoopt daarmee op gedragsverandering. Antropologen gaan over datgene wat er tussen mensen zit. Over de menselijke interactie die maakt dat mensen in een groep iets anders doen dan ze wellicht vertellen dat ze doen als je ze daar individueel naar vraagt. Die optelsom van interacties, overtuigingen en gedrag noemen we cultuur. Datgene wat je gek vindt of juist normaal wordt voor een groot deel bepaald door je culturele overtuigingen en patronen.

Die verwonderde blik van de antropoloog is historisch gegroeid. Antropologie ontstond in het kielzog van koloniale overheersers en wetenschappers in de vorige eeuw. Plantagehandelaren en slavenhouders zagen lokale bewoners en door hen tot slaaf gemaakte mensen, als een an-

der soort, niet echt als mensen zoals zichzelf. Nu onvoorstelbaar en wreed, destijds gangbaar. De wetenschappers, vaak botanisten, die meereisden naar de verre oorden keken met biologisch-wetenschappelijke interesse naar 'de exotische mensen in het veld', op dezelfde manier waarop ze exotische dieren en planten bestudeerden. Het waren de eerste antropologen die op het idee kwamen dat 'die vreemde ander' wellicht ook een mens was net als zij. Een mens met gevoel en met een cultuur die even logisch was in de eigen context en even waardevol als die van de westerse mens. Antropologen begonnen 'de mensen in het veld' een stem te geven. De methodiek van participerende observatie is toen ontstaan. Een beroemde antropoloog, Bronislaw Malinowski, riep op de veranda te verlaten en mee te doen met lokale bewoners, om zo mensen oprecht te leren kennen en de cultuur echt te begrijpen:

'The anthropologist must relinquish his comfortable position in the long chair on the veranda of the missionary ground, government station, or planter's bungalow, where, armed with pencil and notebook and at times with a whisky and soda, he has been accustomed to collect statements from informants ... He must go out into the villages, and see the natives at work in gardens, on the beach, in the jungle; he must sail with them to distant sandbanks and to foreign tribes.'

Dat is de reden dat antropologie tot op de dag van vandaag een activistische component in zich draagt. Antropologen geven dikwijls een stem aan mensen die moeilijk hun eigen stem kunnen laten horen. Aan vrouwen in een masculiene samenleving. Aan werknemers tegen mensen uit de board. Aan minderheden. Aan nieuwkomers. Aan zorgbehoeftige mensen in de samenleving. Aan dieren die niet voor zichzelf kunnen spreken. Aan iedereen die een beetje anders is. En in de huidige tijd ook steeds meer aan de aarde.

Antropologen kijken graag een beetje scheef naar de wereld. Door een uitzoomlens. Antropologie is een narratief vakgebied. Overal op de wereld geven mensen betekenis aan hun omgeving door verhalen te vertellen. Ik laat je in de verhalen in dit boek graag kijken door de bril van de antropoloog. Elk verhaal in dit boek sluit ik af met een begrip, een tool uit de antropologische gereedschapskist. Stiekem heb je als je dit boek hebt gelezen het begrip-kader van een eerstejaarsstudent culturele antropologie in je rugtas zitten.

GA MEE OP REIS

GEK IN DE WERELD

Antropologie maakt vertrouwd wat vreemd is en vreemd wat vertrouwd is. In de ontmoeting met een ander landschap, volk, klimaat, eten, religie, mensen, cultuur ervaren we dat wat we thuis heel normaal vinden, soms best bijzonder is. En andersom. Ons hoofd houdt van zekerheid. Cultuur ordent de chaos van alledag. Maar vervolgens zitten we gevangen in de regels van wat normaal is. Door te reizen word je gedwongen vanzelfsprekendheden los te laten. Je culturele ordening klopt niet meer. Wat een zegen voor je vooroordelen, betweterigheid en kleingeestigheid.

34

‘Reizen is fataal voor vooroordelen,
betweterigheid en kleingeestigheid.’

MARK TWAIN (1835-1910) - AMERIKAANS SCHRIJVER

‘Kunt u mij een prik geven?’

De grote, prachtige Angolese man met verdrietige ogen komt verlegen mijn werkkamer binnen. Dat wil hij al twee maanden, maar de directeur van het asielzoekerscentrum krijg je niet zomaar te spreken. Dat wil immers bijna ieder van de achthonderd bewoners van het asielzoekerscentrum wel. Hij heeft dus al een lange ronde achter de rug: langs de medische dienst, de sociaal werker, de klachtenafhandelaar, de bewonersadministratie. Pas als Kendra ook wat agressief wordt tegen de beveiliging, besluit de sociaal werker dat het misschien toch een goed idee is een gesprek met de directeur te organiseren.

Het is 1998, de tijd van grote oorlogsbrandhaarden in Angola en de Balkan. Het asielzoekerscentrum is overvol en medewerkers werken zich een slag in de rondte. Kendra gaat zitten en vertelt op zachte toon zijn verhaal. Dat hij vanwege de oorlog in Angola tijdens een lange, gevaarlijke reis met een mensensmokkelaar naar Europa is gekomen. En via Portugal uiteindelijk naar Nederland. Dat hij heel dankbaar is dat hij hier mag zijn. Dat het leven in het asielzoekerscentrum hard is, maar toch veel beter dan in Angola. Maar dat hij zo’n grote zorg heeft. Ik vraag hem zijn zorg aan mij te vertellen. Kendra verheft zijn stem en zegt: ‘Kunt u mij een prik geven? Ik wil ingeënt worden tegen depressie.’

Kendra blijkt doodsbang. Want iedereen in Europa wordt depressief, heeft hij gehoord. En al helemaal in een asielzoekerscentrum. In zijn dorp in Angola had niemand daar last van. Mensen hadden wel zorgen over geld of de dreigende oorlog, maar depressie, dat hadden ze niet. Wel malaria of mazelen. En wormpjes die in je voet kunnen kruipen. Maar geen depressie. Het leek hem een vreselijke ziekte, dat de zon niet meer schijnt in je hoofd. Misschien kwam het ook wel doordat de zon in Nederland zo weinig schijnt; dat hij dan uiteindelijk ook uit je hoofd verdwijnt.

Uiteraard heb ik lang met Kendra gepraat. Uitgelegd wat een depressie is. Dat stofjes in je lichaam ervoor zorgen dat de zon niet meer kan doordringen door de wolkenlaag in je hoofd. Natuurlijk hebben we Kendra gekoppeld aan een sociaal verpleegkundige van de medische dienst die met plaatjes het verschil heeft uitgelegd tussen virussen, bacteriën en een psychiatrische aandoening. Maar het hielp niks. Kendra was ervan overtuigd dat we hem en de andere asielzoekers de inenting niet gaven vanwege de hoge kosten.

Uiteindelijk, na lang wikken en wegen en de nodige gesprekken in de medisch-ethische commissie, hebben we besloten Kendra te helpen. We hebben hem een injectie met een suikeroplossing gegeven. De prik hielp; Kendra is in de drie jaar dat hij in het azc woonde nooit depressief geworden. Agressief was hij ook niet meer. Integendeel, Kendra veranderde. Werd vrijwilliger en bracht de zon in het leven van medebewoners en medewerkers. Hij hield zich aan de afspraak om ons geheimje niet aan iedereen te vertellen. Dat vond Kendra wel erg moeilijk; iedereen zou toch gewoon moeten worden ingeënt tegen die afschuwelijke westerse ziekte?

Uit de antropologische gereedschapskist Cultuur ordent chaos

Cultuur ordent onze chaos van alledag. Dit is gek, dit is normaal. Dit is gewenst gedrag, dit is grensoverschrijdend. Die ordening helpt ons. Zo hoeven we niet de hele dag moeilijke gesprekken te voeren, zoals over de prik van Kendra. Ons brein verdeelt de wereld in binaire opposities: dit is dood, dit is leven. Dit is ziek, dit is gezond. We noemen dat culturele betekenisgeving of het maken van sociale constructen. Juist voor onderwerpen die lastig zijn, hebben we ordening nodig. Daarom is er altijd veel geharrewar én strenge wetgeving over hoe we omgaan met leven en dood en met gezondheid en ziekte. Discussies over abortus en euthanasie laaien van tijd tot tijd en overal ter wereld in alle hevigheid op. Artsen leggen een strenge medische eed af, omdat ze als hoeders worden gezien van onze medisch-ethische afspraken. Maar wat als die worden uitgedaagd? Als iemand uit een andere cultuur opeens ons model van gezond en ziek, leven en dood ter discussie stelt? Dat confronteert ons met onze eigen normen. Is depressie dan iets wat door leefstijl ontstaat of door een stofwisselingsprobleem in je brein? En is een gebroken knie 'gewoon pech' door een ongeluk op de ladder of moet je je ook afvragen waarom jij juist op dat moment van de ladder viel en

welke slechte geesten je daarvoor verantwoordelijk moet houden? In de ontmoeting met een andere cultuur worden onze eigen diepste overtuigingen over het leven op de proef gesteld. De vraag is vervolgens of je wilt stretchen en meegaat in het perspectief van de ander, of dat je jouw eigen opvattingen met daadkracht beschermt.

▼ Doormijmeren thuis

Zijn psychiatrische klachten een ziekte of een contextprobleem? Noem jij psychisch lijden 'gek' of 'ziek' of heb je daar een heel ander woord voor? Lijden we in onze huidige westerse maatschappij aan een collectieve ziekte? Vergeten we genoeg in de zon te lopen? Hebben we geen tijd meer voor hechte tribale relaties? Bezwijken we onder de prestatiedruk van onze tijd en welvaartsmaatschappij? Hebben ze in Angola ook depressies, maar noemen ze die gewoon niet zo? Of gaan ze er beter en empathischer mee om in het dorp van Kendra? Hoe denk jij dat een depressie ontstaat? Door leefstijl, voeding, te weinig sporten, socialmediaverslaving? Of kun je er niks aan doen en overkomt het je gewoon?

▼ Doormijmeren op je werk

Zou jij Kendra een prik hebben gegeven? Mag dat? Of is dat echt té gek? Kun je zo dicht bij iemands wereldbeeld aansluiten, dat je wellicht je eigen (westers) perspectief opzijzet? Of ga je daarmee over een grens? Wat vind jij van inclusiviteit en van aanpassen? Wie moet zich aanpassen aan wie? Moeten we in Nederland zorg op maat bieden aan mensen uit een andere cultuur? Hoe richten we zorg in voor oudere mensen met een migratieachtergrond? Of pamperen we dan te veel?

Ik hoop dat het is gelukt. Dat gek nu vertrouwd is en vertrouwd gek. Dat je een beetje scheef bent gaan kijken. Bubbelpolygaam wilt worden. Aan iemand gaat vragen: hé, hoe is het om jou te zijn? Dat Harry in je hart is gaan wonen. Ik hoop dat je brein een beetje is uitgerekt. En dat je anders bent gaan kijken. Naar de wereld, naar de samenleving, naar organisaties, naar de zorg, naar relaties, naar jezelf. Ik hoop dat je prettig verward bent. Uitgezoomd. Dat je een beetje antropoloog bent geworden. Dat je heel vaak en toch ook nooit meer zegt: 'Da's gek.'

Ben je gegrepen? Wil je dieper in overtuigingen duiken, van jezelf en in je organisatie? In mijn boek *Patronen* neem ik je opnieuw mee de wereld rond. In dit boek leer je hoe je met een antropologische blik naar patronen kijkt en hoe je die onderzoekt en verandert. Patronen in jezelf, in organisaties en in de samenleving. Je raakt opnieuw prettig in de war én goed toegerust om met een antropologische blik en een gereedschapskist met patronen aan de slag te gaan. Privé en op je werk.

Lijkt het je inspirerend om met andere mensen te spreken over deze en andere antropologische inzichten en de samenleving te duiden? Houd dan de events in de gaten die wij een paar keer per jaar organiseren. Rondom thema's als Organisatiecultuur, Da's gek, Harry, Patronen, Roze Olifanten, Liminaliteit ... Die lezingen verzorg ik ook incompany voor organisaties.

Leren anders te kijken. Meer te zien. Beter te veranderen. Zelf met organisatiecultuur aan de slag gaan. Je kunt de leergang Corporate Antropologie volgen, waarin je organisatiecultuur leert onderzoeken en veranderen. Of de leergang Antropologische Teambegeleiding, waarin je leert goede dialogen te voeren over spannende onderwerpen. Op www.avorganisatiecultuur.nl vind je alle informatie, meer artikelen en reisverhalen en heel erg veel filmpjes die horen bij dit boek. Een video met uitleg over Harry bijvoorbeeld. En over liminaliteit. Over radicale meervoudigheid.

Dagelijks *Da's gek*-filmpjes, -artikelen en -berichten? Volg Danielle Braun op LinkedIn voor je dagelijkse dosis verwarring. Of ga naar het YouTube-kanaal van de Academie voor Organisatiecultuur. Vol complete lezingregistraties, filmpjes en vlogs.

Af. Klaar. Da's gek.

Hoe vaak had jij vandaag al een oordeel over iets? Over iets dat je raar vond, of ongewoon? Da's gek neemt je mee op reis en laat je met de blik van een antropoloog kijken naar de wereld, naar de zorg, naar werk en naar relaties tussen mensen. Dan blijkt dat 'normaal' soms best gek is, en 'gek' soms behoorlijk normaal.

Of iets gek is hangt af van de context. In 25 verhalen geeft Danielle Braun antropologische levenslessen, met daarbij prikkelende vragen. Door haar frisse blik op de mens raak je prettig in de war en wordt je leven nooit meer hetzelfde. Je maakt kennis met het tegendraadse vogeltje Harry, leert hangen in het 'ondertussen', gaat paradijsvogels waarderen en leert 'bubbel-polygaam' en 'radicaal-realistisch' te zijn. Elk verhaal sluit af met antropologische tools en reflectieve vragen voor thuis en op je werk. Zo word je zelf een beetje antropoloog. Van je eigen leven.

Dr. Danielle Braun is corporate antropoloog, directeur van de Academie voor Organisatiecultuur, columnist en een van Nederlands topsprekers. Ze is auteur van 'De Corporate Tribe', 'Building Tribes', 'Tribaal Kantoorgedoe' en 'Patronen'.

'Wat ze je niet vertellen wanneer je zoals ik antropologie gaat studeren, is dat je de rest van je leven een weirdo bent. Een buitenstaander in je eigen omgeving. Welkom bij de club. Dit boek rekent ook af met jouw normaal-zijn.'

JORIS LUYENDIJK, ANTROPOLOOG, JOURNALIST, AUTEUR

9 789462 763852 >

boom.nl
boommanagement.nl

DA'S GEK